

עין משפט‏
נר מצוה

ו:

ארבעה ראשי שנים

פרק ראשון

ראש השנה

מסורת הש"ס

כט א מיי פֿינד מהל' מעשה הקרנטות הלכה טו:

ל ב מיי פֿינד מהלכות שמטיץ הל' א והל' ה ופ"א מהל' צורות הל' יז סמג עשין רחא טוש"ע יו"ד סי שו סעף י:

לא ג מיי פֿינד מהל' קדוש הכהש הלכה זן סמג עשין מז:

לב ד ה מיי פֿינד מהל' מעשה הקרנטות הלכה דר [פ"א מהלכות הגזירה הלכה פל]:

לג ו מיי פֿינד מהלכות צורות הל' ח סמג עשין ריר טוש"ע יו"ד סי שו עשין ז:

רבינו חננאל

שהיו הבעלים חולקין בעצרת ולא עלו ולא חגגו. ופירק רב אשי פירוק אחר ופשוט הוא. אמר רבא כיון שעבדו עליו ג' רגלים בכל יום ויום עובר בכל תאחר. ואותבינן עליה מיהא אחד בכור ואחד כל הקדשים כיון שעבדו עליון שנה בלא רגלים או רגלים בלא שנה עובר בכל תאחר. ודייקינן מילא קתיי בכל יום ויום עובר בכל תאחר, שיימ דבלאו אחד בלבד הוא דעבר. ופריקין למקבעיה בלאו קמדיה, אלאוי יתידי, כלומר בכל יום ויום עובר בלאו, לא קא מחזר. פירוש בשמאש רגלים בלא שנה משכחת לה, ואפילו למאן דבעי כסדירין, כגון שגדל בתחילת ניסן דכד מטי ליה שלתי תטרי, הרי ג' רגלים מלו להו, פסח ועצרת וסוכות, שנה לא מלאי. אלא שנה בלא רגלים היכי משכחת לה. בשלמא למאן דאית ליה כסדירין משכחת לה כגון דאקדישה באייר, וכד מטי ליה אייר אחרניא, שנה מלאי ועדיין רגלים לא מלו, דהא לא עבר עליו אלא חג המצות בלבד, וצריך לעבור עליו ע[ונ]ד עצרת וחג הסוכות, ואחרי כן יעבור בכל תאחר. אלא למאן דלית ליה כסדירין היכי משכחת לה. בשלמא אליבא דר' דתני ואם לא יגאל עד מלאות לו שנה תמימה, ודייק הלשון דכתיב תמימה ואמר שנה תמימה, מונה ימים כמניין ימות החמה, משכחת לה כגון שמחה בתר יום חג המצות והוא ביום י"ו בניסן, דכי מטא שלתי אדר בתרא הוא יום (כ"ה) [כ"ז] באדר שני, מלאו לה ספ"ה ימים, ולא עברו עליו אלא שנה תמימה, ודייק י"ב חודש מיום ליום ואם נתעברה השנה נתעברה לו, היכי משכחת לה. ואמינין משכחת לה כגון דהוה עצרת דההיא שנת בה' (בניסן) [בסיון]. ואקדישה בר' בסיון דהוה בתר חג עצרת, ובשנה הבאה חל עצרת להיות בר' בסיון, הנה בששה בסיון שלמה שנה, ועדיין ג' רגלים לא מלאו לה, כדרב שמעיה דתני עצרת פעמים בה' בסיון [פעמים בו בסיון] פעמים בו בסיון, כיצד, שניהם מלאין ניסן ואייר, עצרת בר' בסיון, ויפירוש אם הן שניהם מלאין, מתחילין ספירת העומר מי"ז בניסן, הנה ט"ו בניסן ול' מאייר, הנה מ"ה ימים, בה' בסיון ושלום ג' יום והוא יו"ט של עצרת. ואקדישה בששה בסיון דהוא אחר עצרת, ובשנה הבאה חל עצרת להיות בו' בסיון וטוליה בתלמוד ארץ ישראל שנה בלא רגלים היכי [משכחת] לה, אמר ר' אבדימי תפתר שהיתה עצרת בו' בסיון וגדל הכסור בו' בסיון והיתה העצרת של שנה הבאה בו' בסיון. כי מבי ר' בסיון ופסח, והנה לו י"ב חודש מיום ליום (ואם נתעברה השנה נתעברה לו), ועדיין לא עברו עליו אלא שני רגלים בלבד סוכות ופסח, לשנה שנה מלאי, אבל שלשה רגלים לא מלו. מאן תנא דפליג עליה, על רב שמעיה. ואמרין אחרים היא, דתניא אין בין עצרת לעצרת ואין בין ראש השנה לראש השנה אלא ד' ימים בלבד. ואם היתה שנה מעוברת ה'. פירוש, אחרים אין לו זו הסברה שנהין מלאין או חסרין, אלא לעולם אחד מלא ואחד חסר, שעולין י"ב חדש שניד' ימים. כשתשליכם ז"ו נשארו ד'. ובשנה מעוברת מוסיפין לו אדר שני שהוא כ"ט יום, כ"ח יוצאין ז"ו, נשארו יום אחד, וד' שנשארו מן השניד' ימים, הרי ה' ימים במעוברת. נמצא בר פלוגתיה דרב שמעיה אחרים. **בעי ר' זירא יורש מהו בבל תאחר.** ואפשיטא דירוש אינו עובר בבל תאחר. בעי ר' זירא אשה מהי בבל תאחר. אמר ליה אביי ותיפוק מיהא דהא איתא בשמחה, ושמחת אתה וביתך, וקיימא לך ביתך זו אשתך. ואקשינן ומי אמר אינעמי

שהיה חולֶה בעצרת. דפסול להקרבה כדמתן צצכורות (דף מ"א). זקן חולה ומוזהם וצפרק כל האסורים (תמורה דף כ"ח): **דרשינן** ליה מדכתיב מן האלף מן הכנשים ומן העוים ועוד כתיב (מלאכי ה) כי תגישו פסח וחולה אין רע: **אחד** בכור ואחד בֶּה־הקדשים. להכי נקט צכור דעיקר שנה בצכור כתיב^י מדכתיב כל הצכור אשר יולד (דברים טו) מלמד שהצכור נאכל כל שנתו כלומר דכתיב ציה תאכלנו שנה צשנה ושאר הקדשים **דרש** התם^י מדכתיב כל:

בשלמא רגלים בלא שנה משכחת לא. כגון דאקדישה ערב פסח (א) כך הפי' הניחא למי"ד דבעי כסדרן משכחת לה כגון דאקדישה בתר חג המזות: **שנה** בלא רגלים היכי משכחת לא. דלא דאקדישה בתוך הרגל

דכי מטיא שנתא אחתי ליתא שלג רגלים דשלימים צעינן דלעיל ה"נ איכא רגלים שלימים דסוף רגל ראשון דאשחקד מנטרף (ט) (על) תחלת רגל דהשנתא וצירושלמי מפרש תפתר כגון דאקדישה כשהיה ממוסר זמן בפסח ולקמן אין משמע כן דלמרינן אין מונין שנה לצכור אלא משעה שראוי להלל^א: **בשלמא** לרבי משכחת לא בשנה מעוברת. לר"מ דלמר לעיל צרגל אחד ולר"א בן יעקב דלמר שני רגלים לא משכחת לה אלא בחולה צרגלים והוא הדין דהוא מלי לשנויי הכא לרבי ולרצנן: **במנין** ימות החמה. ופי' צקונט' וה"ה כלל שנים סתם לרבי דילפינן מתמימה דכתי ערי מונה כדמוכח צפרק^י (שני) דערנין (דף ל"א): **בתר** חג המצות. לאו דוקא דהוא הדין בתוך חג המזות כדמוכח לעיל^א דכולי רגל בעי:

יורש מהו בבל תאחר. דירוש מיצי להציא כדמתן צמסכת קינין (פ"צ משנה ה) ומיימתי לה צממה דוכתי (הפסח) כשהיה עולמאה ומתה ציאלו יורשים עולמא ומשמע כפ"ק דקדושין (דף ג:) דלמ"ד שעזבא לאו דלאורייתא כשהפרישה ממזים ולמ"ד דלאורייתא אע"פ שלא הפרישה ממזים וצסוף יש צכור (צכורות דף נ"א): ממי אמר מה להלן יורשים חייבים צעולת ראיא של אצין: **א**יתא בראיח. והוא הדין זקן וחולה ומי שאין לו בן קרקע וכל הפטורים מן הראיה: **דהא** איתח בשמחה. וקרינא צה וצלת שמה והצלתם שמה: **אשה בעלה** משמחה. פי' צקונט' צצכל צצגדים [צצבוים] וצא"י צכלי פשתן המגוהנין כדאימא דקדושין (ד' לז: וש) וקשיא לר"ת דהני מילי צומן הוא צכל צומן צצית המקדש קיים אין שמחה אלא צצצר

כדלמר צע"פ (פסחים ד' קט. ושס) ועוד אמרי' פ"ק דחגיגה (ד' ו. ושס) אלמנני דאיח קטן כל שאינו יכול לאחוז צידוי^א [של אצין] לעלות מירושלים להר הצית עד הכא מאן (ט) אמיה ומשני עד הכא מיחייבה אמיה צשמחה משמע שזוקקה לעלות משום שלמי שמחה ומפרש ר"ת צעלה משמחה שהחיוצ על צעלה ולא עליה לפיכך לא קרינא צה וצלת שמה והא דקלמר צחגיגה דמיחייבה אמיה משום אפי' צומן צצהמ"ק קיים היכא דלא אפשר משמחה צצקות נקיה ויין יסן כגון היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה:

צדלמר צע"פ (פסחים ד' קט. ושס) ועוד אמרי' פ"ק דחגיגה (ד' ו. ושס) אלמנני דאיח קטן כל שאינו יכול לאחוז צידוי^א [של אצין] לעלות מירושלים להר הצית עד הכא מאן (ט) אמיה ומשני עד הכא מיחייבה אמיה צשמחה משמע שזוקקה לעלות משום שלמי שמחה ומפרש ר"ת צעלה משמחה שהחיוצ על צעלה ולא עליה לפיכך לא קרינא צה וצלת שמה והא דקלמר צחגיגה דמיחייבה אמיה משום אפי' צומן צצהמ"ק קיים היכא דלא אפשר משמחה צצקות נקיה ויין יסן כגון היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה: ואחד חסר, הוו ארבעה ימים צין תחלת שנה תחלת שנה אחרת, שמנין חדשי צצנה כסדרן שניד' ימים, טלין שצונין חוץ מארבעה ימים (שבת פ"ו וכענין לקסן ב.) וזה הסדר לפי מולד צצנה הוא, צצין מולד לנולד עשרים ותשעה יום ומחלה, לטי מולדות ממזים ומשעה, נמלא כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר, ואחרים סבירא לכו דלין מעצרין ואין ממזים חוץ חדש לצורך, אלא קובעים ראשי חדשים אחד מלא ואחד חסר לעולם, נמלא צין פסח לפסח ד' ימים, שעה מנאס ושעה חקרים שלג מאלה ומסכים וארבעה ימים הן, שלג מאות וממזים ימים ממזים צצעות, נמלא ד' ימים צין קציעת שנה זו לקציעת שנה הבאה והיתה שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור חסר, עשרים ותשעה יום וארבעה ימים, טלין חסר שלג צצעות, נמלא יום אחד יתר, מנהו על ארבעה ימים צצצנה פשוטה הרי חמשה (שס). וזה לקט שכחה ופאה. טלין חלקין של עני דכתיב ציה (שמות כב) את העני עמך (לעיל ה). אשה בעלה משמחה. (ז) חוהת השמחה מליה צה אלא עד צעלה שישמחה, קרי ציה ושמחת (קדושין ד' ז).

שהיה חולה. הולד: **כל היכא דקסני פסח.** דצעי למיתני צצריה צצעות תני עזרת ולא חג: **שנה צלא רגלים.** לקמיה מפרש: **למיקצעים צלאו קא מהדר.** להודיעך כל ילידי זמן התחלת צל תאחר צצו: **אלאוי ימידי לא מהדר.** להודיעך לאוין הרצים צצו: **הניחא למאן דצעי כסדרן משכחת לה.**

דעצרה שנה ולא עברו רגלים כסדרן ולמדך דמיון דעצרה שנה אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן חייב וסבר לה כר"ש צחדא ופליג עליה צחדא: **בשלמא** לרבי. דלמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מי"א יום צשנת חמה ימירה על הלצנה משכחת לה צשנה מעוברת: **שנה סמימה.** האמורה צצתי ערי חומה מונה סס"ה ימים ואפי' צשנה פשוטה ואף צשנה מעוברת כיון שעצרו ג' מלות ושסיס וחמשה ימים משמכרה נחלט לו: **מיום** ליום. מעי"ו צניסן לחמשה עשר צניסן אס מכרה צט"ו צניסן נמעצרה לו למוכר ועל כרחו של לוקח אינו נחלט עד שגיע ט"ו צניסן: **צצר חג המזות.** בתוך הרגל ואית דלמריי לאמר הרגל^א ושלתי אדר צצתא לאו דוקא אלא לאחר שילא אדר קאלמר: **שנה מלאי.** ג' מלות ושסיס וחמשה ימים: **פעמים שמה.** שאול שמה צסיון יום החמשים לעומר: **שניהם מלאים.** ניסן ואייר הרי ט"ו ימים מניסן ול' דאייר מלו להו חמשים צצמשה צסיון: **א' מלא כו'. ו**משכחת לה שנה צלא רגלים כגון שניהם מלאים ואירע עצרת צה' צסיון והקדישה למחרת צו' צסיון ולשנה הצאה היו שניהן חסרים ואירע עצרת צו' צסיון והשנה מלאה ציוס ו' צסיון משהקדישה ועדיין לא עבר עצרת עליו: **מאן סנא כו'. מ"ק** דלא איירי צשנה צלא רגלים: **אלא ד' ימים.** קסצרי לעולם כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואין מעצרין ואין מחקרין שום חדש לצורך והואו לה שנה שני"ד ימים מנאסל כל השנה צצועים שלמים חוץ מד' ימים והן הדוחין קציעות השנה מקציעות חצרתה: **ואס היסא שנה מעוברת חמשה.** קסצכר חדש עיבור לעולם חסר ואינו דומה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' צצעות: **יורש מהו צכל סאחר.** על נדר אציו: **קרי ציה עמך ומעמך.** ודרש ציה מרמי דעמך משמע ליה חלקו של עני ומ' ימירא למעוטי יורש: **מי אמרי' הא לא מיחייבא צריא.** דכתיב (דברים טו) כל זכורך וכיון דלא מיחייבא למיסק לא שייך צה זמן רגלים צכל תאחר או דלמא מיחייבא למיסק משום שמחה דכתיב (שס) ושמחת צחגך וסלמר מר (פסחים ד' קט.) צומן צצית המקדש קיים אין שמחה אלא צצצר שלמים שנאמר^י וחצת שלמים ואכלת סס (ואכלת) ושמחת: **צעלה משמחה.** צצצל צצגדי צצצונין צא"י צצגדי פשתן המגוהצים הכי איתא דקדושין (ד' לז:): **הא צצס.** דקאי להצראה משנראה להצראה: **צעל**

צעלה ולא משום היא ומיהו אשכחן צפסחים פ' אלו דברים (ד' ע"א). צעלה היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה: **הא**

שהיה חולה. הולד: **כל היכא דקסני פסח.** דצעי למיתני צצריה צצעות תני עזרת ולא חג: **שנה צלא רגלים.** לקמיה מפרש: **למיקצעים צלאו קא מהדר.** להודיעך כל ילידי זמן התחלת צל תאחר צצו: **אלאוי ימידי לא מהדר.** להודיעך לאוין הרצים צצו: **הניחא למאן דצעי כסדרן משכחת לה.** דעצרה שנה ולא עברו רגלים כסדרן ולמדך דמיון דעצרה שנה אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן חייב וסבר לה כר"ש צחדא ופליג עליה צחדא: **בשלמא** לרבי. דלמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מי"א יום צשנת חמה ימירה על הלצנה משכחת לה צשנה מעוברת: **שנה סמימה.** האמורה צצתי ערי חומה מונה סס"ה ימים ואפי' צשנה פשוטה ואף צשנה מעוברת כיון שעצרו ג' מלות ושסיס וחמשה ימים משמכרה נחלט לו: **מיום** ליום. מעי"ו צניסן לחמשה עשר צניסן אס מכרה צט"ו צניסן נמעצרה לו למוכר ועל כרחו של לוקח אינו נחלט עד שגיע ט"ו צניסן: **צצר חג המזות.** בתוך הרגל ואית דלמריי לאמר הרגל^א ושלתי אדר צצתא לאו דוקא אלא לאחר שילא אדר קאלמר: **שנה מלאי.** ג' מלות ושסיס וחמשה ימים: **פעמים שמה.** שאול שמה צסיון יום החמשים לעומר: **שניהם מלאים.** ניסן ואייר הרי ט"ו ימים מניסן ול' דאייר מלו להו חמשים צצמשה צסיון: **א' מלא כו'. ו**משכחת לה שנה צלא רגלים כגון שניהם מלאים ואירע עצרת צה' צסיון ולשנה הצאה היו שניהן חסרים ואירע עצרת צו' צסיון והשנה מלאה ציוס ו' צסיון משהקדישה ועדיין לא עבר עצרת עליו: **מאן סנא כו'. מ"ק** דלא איירי צשנה צלא רגלים: **אלא ד' ימים.** קסצרי לעולם כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואין מעצרין ואין מחקרין שום חדש לצורך והואו לה שנה שני"ד ימים מנאסל כל השנה צצועים שלמים חוץ מד' ימים והן הדוחין קציעות השנה מקציעות חצרתה: **ואס היסא שנה מעוברת חמשה.** קסצכר חדש עיבור לעולם חסר ואינו דומה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' צצעות: **יורש מהו צכל סאחר.** על נדר אציו: **קרי ציה עמך ומעמך.** ודרש ציה מרמי דעמך משמע ליה חלקו של עני ומ' ימירא למעוטי יורש: **מי אמרי' הא לא מיחייבא צריא.** דכתיב (דברים טו) כל זכורך וכיון דלא מיחייבא למיסק לא שייך צה זמן רגלים צכל תאחר או דלמא מיחייבא למיסק משום שמחה דכתיב (שס) ושמחת צחגך וסלמר מר (פסחים ד' קט.) צומן צצית המקדש קיים אין שמחה אלא צצצר שלמים שנאמר^י וחצת שלמים ואכלת סס (ואכלת) ושמחת: **צעלה משמחה.** צצצל צצגדי צצצונין צא"י צצגדי פשתן המגוהצים הכי איתא דקדושין (ד' לז:): **הא צצס.** דקאי להצראה משנראה להצראה: **צעל**

צעלה ולא משום היא ומיהו אשכחן צפסחים פ' אלו דברים (ד' ע"א). צעלה היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה: **הא** ואחד חסר, הוו ארבעה ימים צין תחלת שנה תחלת שנה אחרת, שמנין חדשי צצנה כסדרן שניד' ימים, טלין שצונין חוץ מארבעה ימים (שבת פ"ו וכענין לקסן ב.) וזה הסדר לפי מולד צצנה הוא, צצין מולד לנולד עשרים ותשעה יום ומחלה, לטי מולדות ממזים ומשעה, נמלא כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר, ואחרים סבירא לכו דלין מעצרין ואין ממזים חוץ חדש לצורך, אלא קובעים ראשי חדשים אחד מלא ואחד חסר לעולם, נמלא צין פסח לפסח ד' ימים, שעה מנאס ושעה חקרים שלג מאלה ומסכים וארבעה ימים הן, שלג מאות וממזים ימים ממזים צצעות, נמלא ד' ימים צין קציעת שנה זו לקציעת שנה הבאה והיתה שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור חסר, עשרים ותשעה יום וארבעה ימים, טלין חסר שלג צצעות, נמלא יום אחד יתר, מנהו על ארבעה ימים צצצנה פשוטה הרי חמשה (שס). וזה לקט שכחה ופאה. טלין חלקין של עני דכתיב ציה (שמות כב) את העני עמך (לעיל ה). אשה בעלה משמחה. (ז) חוהת השמחה מליה צה אלא עד צעלה שישמחה, קרי ציה ושמחת (קדושין ד' ז).

שהיה חולה. הולד: **כל היכא דקסני פסח.** דצעי למיתני צצריה צצעות תני עזרת ולא חג: **שנה צלא רגלים.** לקמיה מפרש: **למיקצעים צלאו קא מהדר.** להודיעך כל ילידי זמן התחלת צל תאחר צצו: **אלאוי ימידי לא מהדר.** להודיעך לאוין הרצים צצו: **הניחא למאן דצעי כסדרן משכחת לה.** דעצרה שנה ולא עברו רגלים כסדרן ולמדך דמיון דעצרה שנה אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן חייב וסבר לה כר"ש צחדא ופליג עליה צחדא: **בשלמא** לרבי. דלמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מי"א יום צשנת חמה ימירה על הלצנה משכחת לה צשנה מעוברת: **שנה סמימה.** האמורה צצתי ערי חומה מונה סס"ה ימים ואפי' צשנה פשוטה ואף צשנה מעוברת כיון שעצרו ג' מלות ושסיס וחמשה ימים משמכרה נחלט לו: **מיום** ליום. מעי"ו צניסן לחמשה עשר צניסן אס מכרה צט"ו צניסן נמעצרה לו למוכר ועל כרחו של לוקח אינו נחלט עד שגיע ט"ו צניסן: **צצר חג המזות.** בתוך הרגל ואית דלמריי לאמר הרגל^א ושלתי אדר צצתא לאו דוקא אלא לאחר שילא אדר קאלמר: **שנה מלאי.** ג' מלות ושסיס וחמשה ימים: **פעמים שמה.** שאול שמה צסיון יום החמשים לעומר: **שניהם מלאים.** ניסן ואייר הרי ט"ו ימים מניסן ול' דאייר מלו להו חמשים צצמשה צסיון: **א' מלא כו'. ו**משכחת לה שנה צלא רגלים כגון שניהם מלאים ואירע עצרת צה' צסיון ולשנה הצאה היו שניהן חסרים ואירע עצרת צו' צסיון והשנה מלאה ציוס ו' צסיון משהקדישה ועדיין לא עבר עצרת עליו: **מאן סנא כו'. מ"ק** דלא איירי צשנה צלא רגלים: **אלא ד' ימים.** קסצרי לעולם כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואין מעצרין ואין מחקרין שום חדש לצורך והואו לה שנה שני"ד ימים מנאסל כל השנה צצועים שלמים חוץ מד' ימים והן הדוחין קציעות השנה מקציעות חצרתה: **ואס היסא שנה מעוברת חמשה.** קסצכר חדש עיבור לעולם חסר ואינו דומה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' צצעות: **יורש מהו צכל סאחר.** על נדר אציו: **קרי ציה עמך ומעמך.** ודרש ציה מרמי דעמך משמע ליה חלקו של עני ומ' ימירא למעוטי יורש: **מי אמרי' הא לא מיחייבא צריא.** דכתיב (דברים טו) כל זכורך וכיון דלא מיחייבא למיסק לא שייך צה זמן רגלים צכל תאחר או דלמא מיחייבא למיסק משום שמחה דכתיב (שס) ושמחת צחגך וסלמר מר (פסחים ד' קט.) צומן צצית המקדש קיים אין שמחה אלא צצצר שלמים שנאמר^י וחצת שלמים ואכלת סס (ואכלת) ושמחת: **צעלה משמחה.** צצצל צצגדי צצצונין צא"י צצגדי פשתן המגוהצים הכי איתא דקדושין (ד' לז:): **הא צצס.** דקאי להצראה משנראה להצראה: **צעל**

צעלה ולא משום היא ומיהו אשכחן צפסחים פ' אלו דברים (ד' ע"א). צעלה היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה: **הא** ואחד חסר, הוו ארבעה ימים צין תחלת שנה תחלת שנה אחרת, שמנין חדשי צצנה כסדרן שניד' ימים, טלין שצונין חוץ מארבעה ימים (שבת פ"ו וכענין לקסן ב.) וזה הסדר לפי מולד צצנה הוא, צצין מולד לנולד עשרים ותשעה יום ומחלה, לטי מולדות ממזים ומשעה, נמלא כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר, ואחרים סבירא לכו דלין מעצרין ואין ממזים חוץ חדש לצורך, אלא קובעים ראשי חדשים אחד מלא ואחד חסר לעולם, נמלא צין פסח לפסח ד' ימים, שעה מנאס ושעה חקרים שלג מאלה ומסכים וארבעה ימים הן, שלג מאות וממזים ימים ממזים צצעות, נמלא ד' ימים צין קציעת שנה זו לקציעת שנה הבאה והיתה שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור חסר, עשרים ותשעה יום וארבעה ימים, טלין חסר שלג צצעות, נמלא יום אחד יתר, מנהו על ארבעה ימים צצצנה פשוטה הרי חמשה (שס). וזה לקט שכחה ופאה. טלין חלקין של עני דכתיב ציה (שמות כב) את העני עמך (לעיל ה). אשה בעלה משמחה. (ז) חוהת השמחה מליה צה אלא עד צעלה שישמחה, קרי ציה ושמחת (קדושין ד' ז).

שהיה חולה. הולד: **כל היכא דקסני פסח.** דצעי למיתני צצריה צצעות תני עזרת ולא חג: **שנה צלא רגלים.** לקמיה מפרש: **למיקצעים צלאו קא מהדר.** להודיעך כל ילידי זמן התחלת צל תאחר צצו: **אלאוי ימידי לא מהדר.** להודיעך לאוין הרצים צצו: **הניחא למאן דצעי כסדרן משכחת לה.** דעצרה שנה ולא עברו רגלים כסדרן ולמדך דמיון דעצרה שנה אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן חייב וסבר לה כר"ש צחדא ופליג עליה צחדא: **בשלמא** לרבי. דלמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מי"א יום צשנת חמה ימירה על הלצנה משכחת לה צשנה מעוברת: **שנה סמימה.** האמורה צצתי ערי חומה מונה סס"ה ימים ואפי' צשנה פשוטה ואף צשנה מעוברת כיון שעצרו ג' מלות ושסיס וחמשה ימים משמכרה נחלט לו: **מיום** ליום. מעי"ו צניסן לחמשה עשר צניסן אס מכרה צט"ו צניסן נמעצרה לו למוכר ועל כרחו של לוקח אינו נחלט עד שגיע ט"ו צניסן: **צצר חג המזות.** בתוך הרגל ואית דלמריי לאמר הרגל^א ושלתי אדר צצתא לאו דוקא אלא לאחר שילא אדר קאלמר: **שנה מלאי.** ג' מלות ושסיס וחמשה ימים: **פעמים שמה.** שאול שמה צסיון יום החמשים לעומר: **שניהם מלאים.** ניסן ואייר הרי ט"ו ימים מניסן ול' דאייר מלו להו חמשים צצמשה צסיון: **א' מלא כו'. ו**משכחת לה שנה צלא רגלים כגון שניהם מלאים ואירע עצרת צה' צסיון ולשנה הצאה היו שניהן חסרים ואירע עצרת צו' צסיון והשנה מלאה ציוס ו' צסיון משהקדישה ועדיין לא עבר עצרת עליו: **מאן סנא כו'. מ"ק** דלא איירי צשנה צלא רגלים: **אלא ד' ימים.** קסצרי לעולם כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואין מעצרין ואין מחקרין שום חדש לצורך והואו לה שנה שני"ד ימים מנאסל כל השנה צצועים שלמים חוץ מד' ימים והן הדוחין קציעות השנה מקציעות חצרתה: **ואס היסא שנה מעוברת חמשה.** קסצכר חדש עיבור לעולם חסר ואינו דומה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' צצעות: **יורש מהו צכל סאחר.** על נדר אציו: **קרי ציה עמך ומעמך.** ודרש ציה מרמי דעמך משמע ליה חלקו של עני ומ' ימירא למעוטי יורש: **מי אמרי' הא לא מיחייבא צריא.** דכתיב (דברים טו) כל זכורך וכיון דלא מיחייבא למיסק לא שייך צה זמן רגלים צכל תאחר או דלמא מיחייבא למיסק משום שמחה דכתיב (שס) ושמחת צחגך וסלמר מר (פסחים ד' קט.) צומן צצית המקדש קיים אין שמחה אלא צצצר שלמים שנאמר^י וחצת שלמים ואכלת סס (ואכלת) ושמחת: **צעלה משמחה.** צצצל צצגדי צצצונין צא"י צצגדי פשתן המגוהצים הכי איתא דקדושין (ד' לז:): **הא צצס.** דקאי להצראה משנראה להצראה: **צעל**

צעלה ולא משום היא ומיהו אשכחן צפסחים פ' אלו דברים (ד' ע"א). צעלה היכא דחל יו"ט ראשון של חג להיות צצצת דבעינן וציחה צצעת שמחה: **הא** ואחד חסר, הוו ארבעה ימים צין תחלת שנה תחלת שנה אחרת, שמנין חדשי צצנה כסדרן שניד' ימים, טלין שצונין חוץ מארבעה ימים (שבת פ"ו וכענין לקסן ב.) וזה הסדר לפי מולד צצנה הוא, צצין מולד לנולד עשרים ותשעה יום ומחלה, לטי מולדות ממזים ומשעה, נמלא כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר, ואחרים סבירא לכו דלין מעצרין ואין ממזים חוץ חדש לצורך, אלא קובעים ראשי חדשים אחד מלא ואחד חסר לעולם, נמלא צין פסח לפסח ד' ימים, שעה מנאס ושעה חקרים שלג מאלה ומסכים וארבעה ימים הן, שלג מאות וממזים ימים ממזים צצעות, נמלא ד' ימים צין קציעת שנה זו לקציעת שנה הבאה והיתה שנה מעוברת חמשה. דקסבר חדש העיבור חסר, עשרים ותשעה יום וארבעה ימים, טלין חסר שלג צצעות, נמלא יום אחד יתר, מנהו על ארבעה ימים צצצנה פשוטה הרי חמשה (שס). וזה לקט שכחה ופאה. טלין חלקין של עני דכתיב ציה (שמות כב) את העני עמך (לעיל ה). אשה בעלה משמחה. (ז) חוהת השמחה מליה צה אלא עד צעלה שישמחה, קרי ציה ושמחת (קדושין ד' ז).

שהיה חולה. הולד: **כל היכא דקסני פסח.** דצעי למיתני צצריה צצעות תני עזרת ולא חג: **שנה צלא רגלים.** לקמיה מפרש: **למיקצעים צלאו קא מהדר.** להודיעך כל ילידי זמן התחלת צל תאחר צצו: **אלאוי ימידי לא מהדר.** להודיעך לאוין הרצים צצו: **הניחא למאן דצעי כסדרן משכחת לה.** דעצרה שנה ולא עברו רגלים כסדרן ולמדך דמיון דעצרה שנה אע"פ שלא עברו רגלים כסדרן חייב וסבר לה כר"ש צחדא ופליג עליה צחדא: **בשלמא** לרבי. דלמר חדש העיבור אינו מן השנה חוץ מי"א יום צשנת חמה ימירה על הלצנה משכחת לה צשנה מעוברת: **שנה סמימה.** האמורה צצתי ערי חומה מונה סס"ה ימים ואפי' צשנה פשוטה ואף צשנה מעוברת כיון שעצרו ג' מלות ושסיס וחמשה ימים משמכרה נחלט לו: **מיום** ליום. מעי"ו צניסן לחמשה עשר צניסן אס מכרה צט"ו צניסן נמעצרה לו למוכר ועל כרחו של לוקח אינו נחלט עד שגיע ט"ו צניסן: **צצר חג המזות.** בתוך הרגל ואית דלמריי לאמר הרגל^א ושלתי אדר צצתא לאו דוקא אלא לאחר שילא אדר קאלמר: **שנה מלאי.** ג' מלות ושסיס וחמשה ימים: **פעמים שמה.** שאול שמה צסיון יום החמשים לעומר: **שניהם מלאים.** ניסן ואייר הרי ט"ו ימים מניסן ול' דאייר מלו להו חמשים צצמשה צסיון: **א' מלא כו'. ו**משכחת לה שנה צלא רגלים כגון שניהם מלאים ואירע עצרת צה' צסיון ולשנה הצאה היו שניהן חסרים ואירע עצרת צו' צסיון והשנה מלאה ציוס ו' צסיון משהקדישה ועדיין לא עבר עצרת עליו: **מאן סנא כו'. מ"ק** דלא איירי צשנה צלא רגלים: **אלא ד' ימים.** קסצרי לעולם כל חדשי השנה אחד מלא ואחד חסר ואין מעצרין ואין מחקרין שום חדש לצורך והואו לה שנה שני"ד ימים מנאסל כל השנה צצועים שלמים חוץ מד' ימים והן הדוחין קציעות השנה מקציעות חצרתה: **ואס היסא שנה מעוברת חמשה.** קסצכר חדש עיבור לעולם חסר ואינו דומה את המועדות אלא יום אחד שהוא יתר על ד' צצעות: **יורש מהו צכל סאחר.** על נדר אציו: **קרי ציה עמך ומעמך.** ודרש ציה מרמי דעמך משמע ליה חלקו של עני ומ' ימירא למעוטי יורש: **מי אמרי' הא לא מיחייבא צריא.** דכתיב (דברים טו) כל זכורך וכיון דלא מיחייבא למיסק לא שייך צה זמן רגלים צכל תאחר או דלמא מיחייבא למיסק משום שמחה דכתיב (ש